...DRUMUL ÎN LINIE DREAPTĂ PÎNĂ LA JUPITER!

UN ASPECT INEDIT AL CAMPIONATULUI U. R. S. S. DISTANȚELE PARCURSE DE ECHIPELE DIN PRIMA DIVIZIE

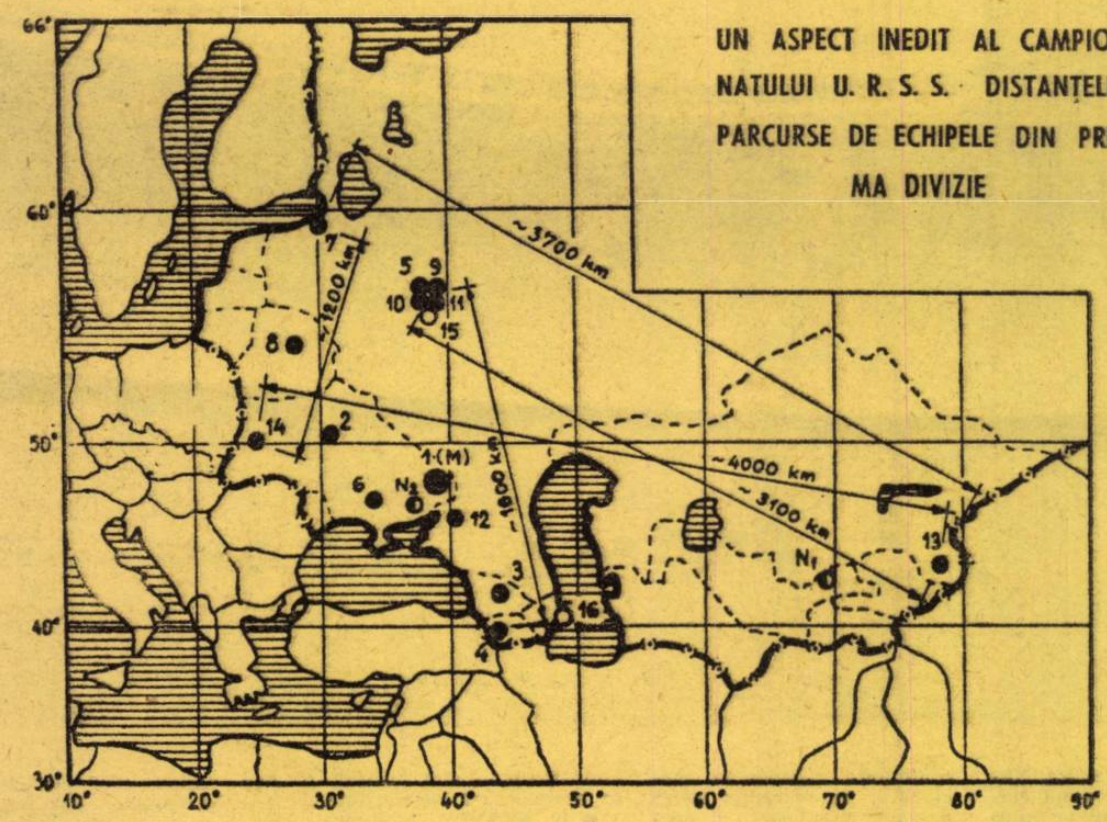

LEGENDA : **1 (M)** = Campioană pe anul 1972 : **2, 3, 4... 14** = locul ocupat în clasament ; **15, 16** = echipe retrogradate ; **N 1, N 2** = echipe promovate în ediția 1973.

Amatorii de fotbal știu cîte amănunte statistice interesante oferă un clasament. Pe lîngă locul ocupat de fiecare echipă, numărul de meciuri disputate, cîte a cîștigat ori a pierdut, cîte goluri a marcat și a primit etc., etc. Pe baza unui clasament se pot face, doar, atîtea „speculații"!... În același timp, însă clasamentele ascund și foarte multe realități. De pildă, cîte ore de antrenament i-au trebuit unei echipe să se afle pe locul 1 sau... pe ultimul ! Apoi, cîți jucători a folosit în respectivul campionat sau, ce distanțe a parcurs pentru a se prezenta la partidele susținute în deplasare.

Pentru astăzi ne-am gîndit să vă prezentăm sub un nou aspect, unul dintre cele ascunse de cifrele reci ale clasamentului, dar totodată foarte interesant, campionatul de fotbal din Uniunea Sovietică

În prima divizie activează 16 echipe, la fel ca în alte țări din Europa. Datorită distanțelor uriașe în care se află cele 16 combatante, campionatul unional avea pînă anul trecut o desfășurare complet deosebită față de cel al celorlalte țări europene. Și anume, atunci cînd o echipă pleca de acasă făcea un turneu de 3—4 jocuri sau chiar mai multe, disputate la diverse date, niciodată aceleași cu ale celorlalte colege de campionat și niciodată nu se știa cu precizie locul ocupat de o echipă, pentru că numărul meciurilor disputate diferea de la una la alta. Nu exista, cu alte cuvinte, o regularitate din acest punct de vedere. De aceea, federația unională a hotărît ca, începînd cu anul acesta meciurile să nu se mai dispute decît sîmbăta sau duminica

Dar să revenim la obiectul reportajului nostru, acela al distanțelor pe care trebuie să le străbată o echipă din campionatul sovietic. Pentru edificare, prezentăm o hartă în care numerele din dreptul orașelor reprezintă locul pe care s-au clasat echipele în campionatul 1972. Reamintim clasamentul : 1. Zaria **Voroșilovgrad**; 2. Dinamo **Kiev**; 3. Dinamo **Tbilisi** ; 4. Ararat **Erevan**; 5. T.S.K.A. **Moscova**; 6. **Dnepr Dnepropetrovs**; 7. Zenit **Leningrad**; 8. Dinamo **Minsk**; 9. Torpedo **Moscova**; 10. Dinamo **Moscova**; 11. Spartak **Moscova** ; 12. S.K.A. **Rostov** ; 13 Kairat **Alma-Ata** ; 14. Karpati **Lvov** ; 15. Lokomotiv **Moscova**; 16. Neftci **Baku**. În ediția 1973, în locul ultimelor două clasate au promovat Pahtakor **Tașkent** (însemnată pe hartă noastră cu **N 1**) și Șahtior **Donețk** (N 2)

Priviți pe hartă unde se află nr. 13, formația Kairat din Alma-Ata. Avea ca cei mai apropiați parteneri de întrecere pe fotbaliștii din **Baku**, de care o despărțeau, în linie dreaptă, circa 2 200 km. În ediția ce va începe la 7 aprilie, de cea mai apropiată echipă, pe Pahtakor Tașkent, o vor despărți doar 690 km. Alți „vecini" apropiați sînt fotbaliștii din Tbilisi și Erevan. Aceștia din urmă au de străbătut pînă la Moscova cîte 3 100 km, iar pînă la Lvov 4 000.

Prezentăm alăturat un tabel în care apar cam cîți kilometri parcurge într-un campionat o formație din prima divizie a U.R.S.S. În prima coloană — denumirile orașelor ; în a doua — locul ocupat în campionatul trecut ; în a treia — numărul de kilometri în linie dreaptă, iar în a patra, numărul de kilometri parcurși în mod real

La totalul cifrelor s-a mai adăugat — ținînd seama de distanță — un procent variind între 7,5 și 15,7 pentru ocolurile pe care le parcurge fiecare echipă.

Alma Ata	(13)	91 200 km	98 000 km
Taşkent	(N 1)	79 580 km	86 000 km
Erevan	(4)	49 120 km	55 000 km
Leningrad	(7)	46 120 km	51 500 km
Tbilisi	(3)	45 520 km	51 00 km
Lvov	(14)	44 780 km	50 00 km
Minsk	(8)	38 520 km	44 00 km
Kiev	(2)	34 580 km	40 000 km
Rostov	(12)	32 440 km	37 500 km
Moscova	(5, 9, 10, 11)	32 300 km	37 000 km
Dnepropetrovsk	(6)	32 040 km	37 000 km
Donețk	(N 2)	31 160 km	36 000 km
Voroșilovgrad	(1)	31 140 km	36 000 km
Total tur-retur		588 500 km	604 000 km

Deci, numărul de kilometri parcurși de cele 16 participante în decursul unui campionat reprezintă... drumul în linie dreaptă pînă la Jupiter! Jucătorii de la Kairat Alma-Ata ar parcurge ei singuri distanța Pămînt—Lună în decurs de patru campionate! Să nu uităm că, de-a lungul unui singur campionat, ei zboară în jurul ecuatorului de aproape două ori și jumătate .Numărul mediu de kilometri parcurși de o echipă în timpul unui campionat este de 36 781 km, fără a mai ține seama și de partidele de Cupă.

Iată unul din aspectele inedite pe care-l ascund... clasamentele de fotbal.

DIN NOU LA ORIZONT

IDEEA UNUI CAMPIONAT EUROPEAN

Din nou se agită ideea unui campionat european permanent al echipelor care au cucerit titlurile naționale. Ne amintim că și anul trecut, și acum doi ani au mai existat propuneri în acest sens, dar de fiecare dată fie U.E.F.A., fie reprezentanții federațiilor naționale s-au opus proiectului pentru că un campionat european „omoară", pur și simplu, competițiile interne.

De data asta conducătorii lui *Bayern München* sînt cei care au venit din nou cu propunerea. Ideea lor nu este, propriu zis, aceea a unui campionat european *dar în fapt duce la o competiție tur-retur la care participă cele mai bune formații de pe continent*. Astfel, propunerea lor făcută către U.E.F.A. este aceea a unei noi formule pentru faza finală a C.C.E. și anume se sugerează că, începînd cu sferturile de finală ale probei, *cele opt echipe calificate să fie reunite într-un super-campionat, fiecare dintre ele primindu-le pe celelalte șapte pe terenul său, și întorcîndu-le vizita.* Campioană a cluburilor europene ar urma să fie, foarte simplu, aceea care va realiza cele mai multe puncte. (Modul acesta de disputare nu este nou ; el a fost folosit și în competițiile europene organizate la volei și baschet, singura deosebire constînd din faptul că nu s-a organizat o serie unică de opt echipe, ci două grupe de cîte patru). Argumentul nr. 1 al conducătorilor echipei bavareze constă în acela că meciurile tur-retur nu califică întotdeauna pe cea mai bună dintre echipe. (Să ne reamintim, de pildă, că acum un an, *Steaua* a fost eliminată chiar de *Bayern München* în sferturile de finală ale Cupei cupelor numai datorită prescripției regulamentare privind golurile marcate în deplasare : la București *Steaua* a făcut 1—1 cu echipa lui *Beckenbauer*, iar la München a încheiat partida cu un scor alb, deci egalitate și la puncte și la goluri). În spatele acestei propuneri trebuie să vedem și posibilitatea unor rețete foarte frumoase, fiecare echipă calificată disputînd cel puțin cîte șapte meciuri pe teren propriu, față de maximum două, luînd în considerare și eventuala calificare în semnifinale, conform formulei actuale.

Așa cum am mai spus, ideea nu este nouă. Se vorbește de multă vreme în sferele conducătoare ale soccerului, ca și în cercurile fotbalistice (jucători, tehnicieni, ziariști), de acest formidabil Campionat al Europei care ar aduce la start echipele campioane naționale. Probabil că într-o zi propunerea va deveni realitate. Dar obiecția majoră este foarte clară: *cum va putea face față în cele două campionate — european și național — formația deținătoare a titlului ?* Va avea ea două echipe, una pentru competiția internațională și cealaltă pentru întrecerea internă ? Și, așa cum am mai spus, nu vor avea de suferit încasările meciurilor de divizie, concurate săptămînă de săptămînă, de cele internaționale ?

Ideea venită de la Bayern este interesantă și aplicabilă în măsura în care ea va fi aprobată nu numai de U.E.F.A., ci și de cele mai bune opt echipe europene, în sensul că acestea ar urma să aibă niște primăveri de-a dreptul... sinucigașe. Într-adevăr, în afara returului campionatelor interne, ar urma cele 12 meciuri internaționale (în loc de maximum cinci, cîte pot avea loc după formula în ființă). Și să nu uităm nici cupele naționale, și nici faptul că clubul campion oferă, de regulă, reprezentativei naționale osatura acesteia, numărul cel mai mare de jucători. Punînd totul în balanță nu știi dacă profitul e mai mare. Sînt unele țări în care numărul de echipe prezente în campionat este mai mic și, deci, activitatea mai redusă, dar ce pot spune echipele din Anglia, săptămînă de săptămînă prezente pe stadioane în meciuri de campionat, de Cupa Angliei, de Cupa ligii ! F. C. Liverpool, de pildă, a jucat pînă săptămîna trecută nu mai puțin de 50 de meciuri de competiție în acest sezon ! Or, jucătorii englezi reclamă tocmai o reducere a sezonului fotbalistic.

Desigur, vor mai fi, poate și alte argumente împotriva unei competiții de o asemenea amploare europeană, după cum se vor găsi și argumente pro. Asta, însă, nu înlătură definitiv propunerea organizării unui campionat care ar putea să reunească echipe de mare rezonanță internațională ca, de pildă *Ajax, Bayern, Derby County, Juventus Torino, Dinamo Kiev, Real Madrid, Spartak Trnava, T.S.K.A. Sofia, Gornik Zabrze, Benfica Lisabona, Dinamo București, Ujpesti Dozsa Budapesta, F.C. Carl Zeiss Jena, Steaua roșie Belgrad*, etc. etc.

NEOBIȘNUITA GENEZĂ A UNUI GOLGETER

• JUCĂTORUL NR. 1 AL IUGOSLAVIEI, DUȘAN BAJEVICI, A DEBUTAT CA PORTAR PENTRU A DEVENI, APOI, SPAIMA APĂRĂTORILOR BUTURILOR !

BAJEVICI

Fotbalul cunoaște, mai degrabă, cazuri de luptători din prima linie (a se citi: atacanți) care se retrag — cu timpul — pe poziții defensive (mijlocași sau fundași), decît de jucători care pornesc din ultimele linii pentru a ajunge în avanposturile echipei, acolo unde tehnica trebuie neapărat întovărășită de viteză și nu numai de o mare capacitate de luptă.

Fotbalistul nr. 1 al fotbalului iugoslav pe anul precedent, **Dușan Bajevici**, face parte din această din urmă categorie. S-ar putea spune că geneza acestui golgeter este destul de neobișnuită pentru că el a debutat... ca portar și numai fantezia îndrăzneață a antrenorului formației Velez Mostar, **Sulejman Rebac** l-a, propulsat, direct, de la tricoul cu nr 1 la cel cu nr. 9. Fără să-l vadă, întîmplător, jucînd în cîmp, ci doar intuind că apărătorul porții echipei de tineret a acestui club are de fapt vocație de atacant. Și încă ce atacant! Căci — dacă vă amintiți — într-un clasament al golgeterilor reprezentativelor naționale de pe continent el ocupa — în 1972 — locul I cu 15 goluri, în timp ce faimosul Gerd Müller îl secundează (cu 12 goluri).

O anchetă efectuată de săptămînalul „Eho" din Belgrad printre 177 ziariști sportivi din redacțiile a 37 de periodice iugoslave, pentru desemnarea celui mai bun fotbalist al anului 1972 din această țară, s-a încheiat cu un veritabil triumf pentru **Bajevici**. El a ocupat locul I cu 114 voturi, în timp ce următorul clasat, binecunoscutul inter stînga al „naționalei" și al Stelei roșii, **Jovan Akimovici**, nu a „recoltat" decît 22 voturi.

Născut în 1948, la Luka, un sat aflat la sud de Mostar, **Bajevici** și-a împărțit pasiunile din anii copilăriei între fotbal și pescuit. A debutat, ca portar, în formația de juniori a clubului Lokomotiv Mostar, de unde a trecut în echipa de tineret a lui Velez Mostar, tot în postura de apărător al buturilor. Antrenorul **Rebac** l-a scos curînd din poartă pentru a-l trimite în atacul echipei. Din prima sa partidă ca centru atacant, **Bajevici** a lăsat o extraordinară impresie. A zburdat ca un mînz pe cîmpul de joc și a înscris nu mai puțin de... 16 goluri în poarta echipei Konjicki pe care teamul său a învins-o cu un scor enorm: 25—0!!! (Trebuie să spunem că formația de tineret Velez Mostar, cu **Bajevici** în atac, a realizat și alt record în campionatul de tineret: l-a terminat neînvinsă, înscriind 104 goluri și primind numai două).

Au trecut de atunci șapte ani. Între timp, **Bajevici** a devenit titular în prima echipă a lui Velez Mostar și, apoi, în reprezentativa iugoslaviei cucerind aplauze și simpatii nu numai pentru modul inteligent în care creează sau fructifică ocazii de gol, dar și pentru felul său de a fi, dincolo de terenul de joc.

Extrem de modest, cam zgîrcit la vorbă, el nu a fost auzit niciodată lăudîndu-se cu isprăvile sale sau protestînd la decizia vreunui arbitru. În ceea ce-l privește pe antrenorul echipei sale, cel ce a cutezat să-i dea tricoul cu nr. 9, iată ce părere are despre el:

„Pentru tot ceea ce am realizat trebuie să fiu recunoscător antrenorului Rebac. Datorită lui am pătruns multe din tainele fotbalului; știu cum și cînd trebuie să lovesc balonul, înțeleg în ce fel să mă încadrez în efortul colectiv al echipei."

Rebac, la rîndul său, afirmă despre „elevul său favorit" că este un **„gentilom al fotbalului"** și amintește, în sprijinul aprecierii sale, un episod concludent din timpul unui meci de campionat disputat toamna trecută. La un moment dat, **Bajevici** a șutat dintr-o poziție laterală spre poarta adversă. Balonul s-a oprit în plasă, arbitrul a acordat gol, dar autorul acestuia i-a atras atenția cavalerului fluierului că mingea pătrunsese lateral printr-o spărtură a plasei. Arbitrul a revenit asupra deciziei sale, iar **Dușan** a cules aplauze entuziaste.

Gestul lui a cîntărit greu, se pare, în opțiunile ziariștilor cu prilejul anchetei revistei „Eho".

DE PRETUTINDENI

GEAICI — TREI LUNI INDISPONIBIL

Se pare că indisponibilitatea internaționalului iugoslav GEAICI va fi mai lungă decît se părea la început. Suferind de sciatică, jucătorului lui Steaua roșie îi este interzis să apară pe terenul de fotbal mai devreme de perioada prescrisă de medici, adică minimum trei luni.

OPTIMISMUL LUI AMARAL

Brazilianul AMARAL, selecționerul echipei Paraguayului, este foarte optimist : „SÎNT CONVINS CĂ NE VOM CALIFICA PENTRU TURNEUL FINAL AL C.M., ELIMINÎND BOLIVIA și ARGENTINA !". Nimeni pînă acum nu l-a contrazis, nici n-ar fi fost frumos... Meciurile din grupa a doua preliminară a Americii de Sud încep abia în septembrie.

S-A FURAT CUPA..

În urmă cu peste două luni, persoane rămase necunoscute au spart o vitrină de trofee sportive din Budapesta, de unde au furat valorosul trofeu care se acordă echipelor cîștigătoare a „Cupei Ungariei", competiție inițiată în 1909. Întrucît se apropie data disputării finalei ediției 1972—1973 (5 aprilie) și autoritățile nu au reușit să descopere încă pe autorii furtului, federația maghiară de fotbal a comandat o copie fidelă a trofeului.